472.

Καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ πάθη, συμπεριφορᾶς ἀλλοκότου μετέχει. Λίσχύνεται, λόγου χάριν, ὁ ἄνθρωπος νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ζηλοτυπεῖ, σεμνύνεται ὅμως, διότι ἐζηλοτύπει ποτέ, καὶ διότι ζηλοτυπίας ἐπιδεκτικὸς εἶναι.

473.

Σπάνιος εἶναι ὁ ἀληθὴς ἔρως, ἀλλ' ἔτι σπανιώτερα εἶναι ἡ φιλία ἡ ἀληθής.

474.

Ὀλίγων γυναικῶν ἡ ἀξία εἶναι διαρκεστέρα τοῦ κάλλους αὐτῶν.

475.

Πολλάκις ἐμπιστεύομεν τῆς καρδίας ἡμῶν τὰ ἀπόκρυφα, τὸν οἶκτον ἢ τὸν θαυμασμὸν κυρίως ἐπιζητοῦντες.

476.

Πάντοτε ὑπὲρ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ φθονουμένου προσώπου ὁ φθόνος πλειότερον διαρκεῖ.

477.

Σταθερὰ ἐπιμονὴ καὶ πρὸς ἀπόκρουσιν τοῦ ἔρωτος χρησιμεύει καὶ πρὸς ἐκπύρωσιν καὶ παράτασιν αὐτοῦ· οἱ δὲ ἀσταθεῖς, οὓς διηνεκῶς ἄλλοτε ἄλλος ἔρως παραφέρει, οὐδέποτε ἀληθῶς ὑπὸ τοῦ πάθους αὐτοῦ κατελήφθησαν.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πρό τινων ἐτῶν ἀποδιώσας διεύθυντὴς τῆς «Ἐπιθεωρήσεως τῶν δύο κόσμων» Βυλόζ, ἐπρόσφερέ ποτε δεῖπνον μεγαλοπρεπὲς εἰς διαφόρους λογίους. Εἰς τὸ τέλος εἷς τῶν συνδαιτυμόνων ἐγείρεται καὶ κάμνει τὴν ἑξῆς πρόποσιν: «Εἰς ὑγείαν τοῦ κ. Βυλόζ! Ἐὰν δὲν δέχεται τὰ ἄρθρα ἡμῶν, δέχεται ὅμως θαυμάσιον ἡμᾶς αὐτούς!

«Κύριοι, ὑπέλαβεν ὁ Βυλόζ, ἐὰν ἐδεχόμην τὰ ἄρθρα σας, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ δέχωμαι σᾶς πόσον καλῶς».

***

Ἡμέραν τινὰ λόγου συμπεσόντος περὶ τοῦ Ἄλλερ, διασήμου φυσιοδίφου, ἐνώπιον τοῦ Βολταίρου, οὗτος ἤρχισε νὰ τὸν ἐγκωμιάζῃ. «Ἀλλ' ὁ Ἄλλερ δὲν εἶνε ἐκ τῶν φίλων σας, ὑπέλαβέ τις τῶν παρεστώτων, καὶ ἐκεῖνος σᾶς ἔχει διὰ τὴν ἀγχόνην».—«Ἐπὶ τέλους, ἴσως ἀπατώμεθα καὶ οἱ δύο», ἀπεκρίθη ὁ Βολταῖρος μετὰ λεπτοῦ μειδιάματος.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἐκ τοῦ πταρμοῦ ἐγένοντο πολλάκις μεγάλαι συμφοραί, κωφότης, παράλυσις, θάνατος· τούτου ἕνεκα προσηγόρευον τοὺς πταρνυμένους λέγοντες οἱ μὲν ἀρχαῖοι Ἕλληνες Ζεῦ σῶσον, οἱ δὲ νεώτεροι Ὑγεία, οἱονεὶ εὐχόμενοι νὰ μὴ πάθῃ τι κακὸν ὁ πταρνύμενος. Δὲν θὰ ἦτο ἄρα γε καὶ ἐπὶ ἄλλων περιπτώσεων ἁρμόζουσα ἡ χρῆσις παρομοίας εὐχῆς, λ. χ. ἐπὶ πρωτοπείρων στιχουργῶν, ἐπὶ νεονύμφων;

ΙΩΝΑΣ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

*** Διὰ τὸν ἀνόητον ἡ ἐπιδειξις τοῦ πλούτου εἶνε ἀπόλαυσις.

*** Προθυμότερον χαιρετοῦν τὸν ἐφ' ἁμάξης γνώριμον παρὰ τὸν πεζοπορροῦντα φίλον.

*** Οἱ σιωπηλοὶ ἀνόητοι εἶνε ἑρμάρια κενὰ κλειδωμένα.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὰ ἐπιτύμβια τῶν τουρκικῶν τάφων εἶνε τόσον ἁπλᾶ, ὥστε ἀποτελοῦσι τὸ ἀντίθετον τῶν στομφωδῶν χριστιανικῶν ἐπιταφίων. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐδὲ ἢ τὸ ὄνομα μόνον καὶ ἡ ἡλικία τοῦ τεθνεῶτος, ἐκλιπαρούντος σιωπηλῶς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἐκφώνησιν ἑνὸς *Φατιγὲ* (τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ Κορανίου, ἀναλογοῦντος παρὰ τοῖς Μουσουλμάνοις πρὸς τὸ *Πάτερ ἡμῶν* τῶν Χριστιανῶν), ἢ ἀκέψις τις περὶ τῆς οὐθενείας καὶ ματαιότητος τῶν γηΐνων, ἢ ἀναγωγὴ τοῦ νοὸς πρὸς Θεόν, τὴν ἀΐδιον πηγὴν τῆς ἀληθοῦς ζωῆς· ἰδοὺ ἡ ὕλη τῶν ἐπιτυμβίων τούτων.

Εἷς Ἀναγνώστης.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἕνας γέρος γνωστικὸς,
Καὶ πολὺ κόσμου πρακτικὸς,
Ὅστις ἔργον του πρὸ χρόνων
Τὴν ταθέρναν εἶχε μόνον,
Μίαν μοῦδωκε καλὴν
Σὰν πατέρας συμβουλὴν.
Εἶπεν· «Ἄκουσε, παιδί μου,
Ποῦ νὰ ἔχῃς τὴν εὐχή μου
Ὅσοι μῆνες μὲ τὸ ρῶ
Τὸ κρασὶ χωρὶς νερό.
Ὅσοι μῆνες δίγως ρῶ
Τὸ κρασὶ μὲ τὸ νερό.
Μ' ἀρέσεν ἡ συμβουλή,
Καὶ τὴν πρόσεχα πολύ·
Κ' ἔργον εἶχα κάθε μέρα
Νὰ ρωτήσω τὸν πατέρα
Ἂν ὁ μῆνας ἔχει ρῶ,
Ἢ θὰ βάλω καὶ νερό.
Πλὴν τὸ περασμένο θέρος
Χρόνους μ' ἄφησεν ὁ γέρος,
Καὶ κακὸς μὲ ἠύρε πόνος
Πῶς πασχίζω τώρα μόνος
Καὶ νὰ εὕρω δὲν μπορῶ
Ἀγοὶ μῆνας ἔχει ρῶ.
Καὶ λοιπὸν πρὸς ἡσυχίαν,
Συνειδήσεως τελείαν,
Κ' ἐπειδὴ τῇ ἀληθείᾳ
Κάθε λάθος ἁμαρτίαι,
Ἔχει ρῶ, ὁδὲν ἔχει ρῶ,
Τὸ κρασὶ χωρὶς νερό!

1. Ἀλεξ. Καταλουζήνου Δυρικά. 1870.

ΑΘΗΝΗΣΙ—ΤΥΠΟΙΣ ΚΕΡΙΝΝΗΣ, ΟΔΟΣ ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΙΟΥ 15